

ber ved den“, inden den endnu er traadt i Kraft.

Hvis Valget stod mellem Loven af 1909 og nærværende Lovforslag som to Tilbud, mellem hvilke man havde at vælge, og hvis Sikkerheden for et Resultat var lige stor og Bekostning og Ulejlighed i det hele den samme, maatte ogsaa Mindretallet foretrække Lovforslaget som det mest fyldestgørende, idet dette yderligere imødekommer Fordringerne til en moderne Retspleje derved, at det indeholder Bestemmelser om Adskillelse af Domsmagt og Politimyndighed, Indførelse af en særlig Anklagemyndighed og om, at Nævninger udtages af de kommunale Raad som af den sidste Proceskommission foreslaaet og tidligere af Folketinget vedtaget. Men saaledes ligger Sagen ikke for. Paa den ene Side staar man med en vedtagen og af Kongen stadfæstet Lov, som for saa vidt kan sættes i Kraft naar som helst. Paa den anden Side foreligger et Lovforslag om samme Emne, der vel stiller visse Forbedringer i Udsigt, men som ogsaa paa ny rejser de gamle Stridspunkter, som i over en Menneskealder hindrede Retsreformens Vedtagelse. Mindretallet foretrækker at sikre Befolkningen de betydelige Fremskridt, der indeholdes i Loven af 26. Marts 1909, fremfor igen at rejse Spørgsmaalet om en Retsreform som Diskussionsemne.

Mindretallet kan heller ikke se bort fra, at Adskillelsen af Domsmagten og Administrationen og Indførelsen af Anklageprincippet vil medføre betydelige Ulemper og Bekostninger for Befolkningen og yderligere belaste Finansloven med mindst 500,000 Kr. aarlig. Efter det kalkulatoriske Overslag, som foreligger for Udvalget, anslaaes Udgifterne een Gang for alle, som anført i Flertallets Betænkning, til 2,231,430 Kr. og den aarlige Merudgift til 1,033,200 Kr. Mindretallet mener, at den virkelige Udgift vil blive betydelig større. Navnlig vil Kontorholdsgodtgørelsen som Følge af, at der etableres flere Kontorer med autoriserede Fuldmægtige, samt derved, at baade Dommere og Politimestre ifølge den

hele Ordning faar store Rejsseudgifter, betydelig overskride de 120,000 Kr., der er beregnede som Merudgift til Kontorholdsgodtgørelse til Politimestre og Dommere ved Underretterne. Mindretallet skønner, at man bør være fortrolig med, at de aarlige Merudgifter for Statskassens Vedkommende vil blive 1 $\frac{1}{4}$ Mill. eller ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mere end efter Retsplejeloven af 1909, selv om Udgifterne til Statspolitiet forudsættes at blive de samme i begge Tilfælde.

Mindretallet mener, at man for Tiden burde rette sin Bestræbelse paa at sætte Lov om Rettens Pleje af 26. Marts 1909 i Kraft og saa afhjælpe dens Mangler, efterhaanden som man indvinder Erfaringer ved dens Anvendelse. I Henhold hertil stilles Ændringsforslag Nr. 1. Hvis dette Ændringsforslag vedtages, maa de saakaldte Supplementslove ændres i Overensstemmelse hermed, og Mindretallet forbeholder sig at stille de i saa Henseende nødvendige Ændringsforslag.

Skønt Mindretallet principalt har stillet Forslag om at sætte Retsplejeloven af 26. Marts 1909 i Kraft, har Mindretallet i Erkendelse af, at man ikke er raadig over, i hvilken Skikkelse det foreliggende Forslag skal vedtages i Folketinget, ikke villet afskære sig fra Medindflydelse paa Lovforslagets Indhold. Derfor har Mindretallet for at give Udtryk for sit subsidiaire Standpunkt dels tiltraadt og dels selv stillet subsidiaire Ændringsforslag, hvilke enten tilsigter at bevare de Bestemmelser i Loven af 1909, som man foretrækker for de tilsvarende Bestemmelser i Lovforslaget, eller at bøde paa de Ulemper, som paaføres Befolkningen ved Nedlæggelsen af flere Retskontorer og en stærk Reduktion af Politikredsene.

Paa den anden Side har Mindretallet dog ikke kunnet tiltræde Ændringsforslag Nr. 3, stillet af Flertallet, idet man finder det uheldigt at give Justitsministeren Bemyndigelse til at oprette indtil 7 Retskredse mere end fastslaaet i Loven, samtidig med, at man indskrænker Retskredsens Antal fra 130 til 83. Efter Mindretallets Mening bør Rigsdagen fuldt ud be-